

Подземният вход се разклони. Заблещукаха лампи от много страни. Дочуха се подземни удари. Учениците достигнаха там, където се копаеха въглищата. Миньори с копачи в ръце, с големи железни лостове, копаеха, къртеха въглищата. Едри буци се откъртваха и се търкаляха в краката им. Други миньори товареха въглищата на вагонетки и ги изкарваха навън по железни релси. Навред кипеше работа, бърза работа. А наоколо прах... Почна да става и задушно.

Децата започнаха да кихат, да се озъртат плахо-плахо. Миньорите работеха изпотени, почернели, но весели и засмехливи. Децата ги гледаха и мигаха учудени.

— Госпожице, господин учителю, — извикаха няколко детски гласове изведнаж, — на Иванка прилоша!.. Ще падне!..

Един миньор дойде бързо, грабна припадналото дете и го понесе навън. Няколко момичета заплакаха.

— Да си вървим, господин учителю... Да излизаме госпожице, — завикаха децата и тръгнаха назад.

IV.

Бледни, изплашени, почернели излизаха учениците изпод земята и дишаха леко вън свежия майски въздух.

Из белия цвят на акациите бръмчеха хиляди пчели. Малки птички чуруликаха и се гонеха из дърветата и полето. Майското слънце галеше с усмивка полето и отвред се носеха радостни песни.

Иванка се свести бързо и се озърташе изплашена наоколо.

— Ех, че е страшно долу, — шептеше си момичетата и се озъртаха плахо.